

Boek 1.

De blauwe Ridder.

+ de jongen uit de slopenwijk +

Hoofdstuk 1 – De jongen uit de sloppenwijk.

Lang geleden, in de tijd van kastelen, ridders en koningen, lag aan de rand van een grote stad een arme sloppenwijk. Daar stonden kleine houten hutten dicht op elkaar. De straten waren modderig en vol kuilen. Wanneer het regende, veranderden de paden in kleine beekjes van bruin water.

In een van die eenvoudige hutten woonde een jongen van tien jaar oud. Hij heette **Thomas**. Thomas had geen rijke kleding, geen speelgoed en geen paard zoals de kinderen van edelen. Zijn vader was jaren geleden verdwenen tijdens een verre reis en zijn moeder werkte hard om genoeg brood op tafel te krijgen. Toch probeerde Thomas elke dag iets moois te vinden in zijn leven. Vaak zat hij op een oude houten ton en keek hij naar de stadsmuren in de verte. Achter die muren lagen grote huizen, drukke markten en het kasteel van de koning.

“Denk je dat ik daar ooit kom?” vroeg Thomas soms.

Zijn moeder glimlachte dan zacht. “Je weet nooit wat het leven voor je in petto heeft.”

Op een ochtend liep Thomas door de wijk om water te halen. Onderweg zag hij hoe een rijke koopman boos schreeuwde tegen een arme oude man die per ongeluk tegen zijn kar was gestoten.

“Blijf uit mijn buurt, bedelaar!” riep de koopman.

De oude man keek verdrietig naar de grond.

Thomas voelde iets knagen in zijn buik. Waarom werden sommige mensen met respect behandeld en anderen niet? Waarom leek rijkdom belangrijker dan vriendelijkheid?

Hij hielp de oude man overeind en droeg zijn gevallen spullen terug naar hem.

“Dank je, jongen,” zei de man vriendelijk.

Die woorden maakten Thomas blij, maar de gebeurtenis bleef de hele dag in zijn hoofd zitten.

Voor het eerst begon hij echt na te denken over iets wat hij nog niet goed begreep:

Waarom was de wereld soms zo oneerlijk?

Hoofdstuk 2 – De Markt van de Grote Stad.

De volgende ochtend werd Thomas vroeg wakker. De zon scheen tussen de houten planken van hun kleine hut door. Zijn moeder gaf hem een paar koperen munten.

“Wil je voor mij brood halen op de markt?” vroeg ze.

Thomas knikte meteen. Hij vond het altijd bijzonder om naar de grote stad te gaan. Achter de hoge stenen muren leek een heel andere wereld te bestaan.

Niet veel later liep hij door de drukke stadspoort. Overal hoorde hij geluiden. Kooplieden riepen hun aanbiedingen, paardenhoeven klakten op de stenen straten en kinderen renden lachend tussen de kraampjes door.

Thomas keek zijn ogen uit.

Bij een kraam zag hij glanzende appels. Even verderop lagen kleurrijke stoffen uit verre landen. Een smid sloeg met krachtige hamerslagen op een roodgloeiend stuk ijzer.

Maar terwijl Thomas rondkeek, merkte hij ook iets anders op.

Een jonge jongen, ongeveer even oud als hijzelf, probeerde een mand met groenten te dragen. De mand was veel te zwaar. Toen hij struikelde, rolden wortels en kolen over de straat.

De marktkoopman werd woedend.

“Onhandige jongen!” schreeuwde hij.

Voor de ogen van iedereen gaf hij de jongen een harde duw.

De jongen viel op de grond.

Thomas voelde opnieuw dat vervelende gevoel in zijn buik. Net als gisteren.

Waarom werd iemand zo behandeld voor een kleine fout?

Veel mensen zagen het gebeuren, maar niemand deed iets.

Thomas wilde naar voren stappen, maar hij aarzelde. Wat als de koopman ook boos op hem werd?

Toch bleef het beeld van de verdrietige jongen in zijn hoofd hangen.

Hij hielp snel met het oprapen van de groenten.

“Dank je,” fluisterde de jongen.

“Hoe heet je?” vroeg Thomas.

“Lucas,” antwoordde hij.

Voor het eerst glimlachte Lucas een beetje.

Toen Thomas later naar huis liep met het brood onder zijn arm, dacht hij aan alles wat hij had gezien.

Misschien kon hij de oneerlijkheid van de wereld niet meteen veranderen.

Maar misschien kon hij wel beginnen met een klein verschil tegelijk.